

LBRIS

We know  
books

RAMONA  
PĂUNESCU



# UN TRIUNGHI APROAPE AMOROS

R O M A N



EDITURA  
**CREATOR**  
BRAȘOV, 2024



## MARA

Mara avea 31 de ani și simțea că viața îi scapă printre degete. Nici nu știa când trecuseră anii. Terminase studiile de psihologie la Universitatea București și visase să-și deschidă un cabinet de psihologie. Se imaginase având discuții lungi cu pacienții ei inteligenți, cu minți complicate și vieți și mai complicate, ajutându-i să-și pună ordine în gânduri și să ia decizii care să-i scoată din impas.

După ce finalizase studiile, își dăduse seama că lucrurile nu stăteau așa de simplu cum își închipuisese ea și că pentru a deschide un cabinet avea nevoie de mult mai mult timp și resurse financiare decât putea aloca. Așa că fusese nevoită să se reorienteze. Absolvisese, avea o diplomă, dar viața ei se complicase.

Părinții ei, care locuiau departe de București, o informaseră că nu o mai puteau susține financiar, că făcuseră eforturi considerabile toți anii ei de facultate și acum venise timpul să îi mai degreveze și pe ei de plata chiriei pentru garsoniera pe care o găsisese nesperat de repede când venise la studii și care, culmea, se afla la o aruncătură de băț de o stație de metrou, ceea ce nu era puțin lucru pentru acest oraș mare și aglomerat. O să te mai

ajută, îi spusese, dar nu mai putem nici noi cum puteam înainte.

Mara înțelegea. Părinții ei o avuseseră destul de târziu, la vreo zece ani după ce se căsătoriseră (din motive pe care Mara nu le știa), iar tatăl ei se pensionase chiar în primul ei an de facultate. Mama urma să se pensioneze curând. Ambii, cu pensii prea mici pentru a o mai susține și pe ea.

Prin urmare, un cabinet de psihologie ieșea din calcul. Următoarea opțiune a fost să încerce să se angajeze consilier școlar la o școală gimnazială, dar nu luase în calcul puhoiul de absolvenți care, asemenea ei, căutau cu disperare soluții pentru a intra în câmpul muncii și a scăpa de dependența financiară de părinți. Doar că un post de consilier școlar era departe de a elimina această dependență. Era un post prost plătit, prost văzut și fără perspective de avansare în carieră. În ciuda acestor caracteristici, postul, constatase Mara, era greu de obținut. Așa că după ce a fost respinsă, alături de mulți alți foști colegi de facultate, a fost nevoită să caute în altă parte. A intrat puțin în panică la gândul că va trebui să renunțe cu totul, să se întoarcă în orașul natal și să locuiască din nou cu părinții ei, în curând pensionari amândoi.

A auzit întâmplător, în metrou, în timp ce se întorcea de la o colegă de facultate cu care mai păstra legătura, două doamne vorbind despre cât este de greu să găsești oameni care să facă parte din comisia de examinare a unui concurs și a ciulit urechile. A dedus că discutau despre un concurs care se organiza la o instituție publică, dar nu a reușit să afle nici numele instituției, nici posturile scoase

la concurs. Așa că, după ce a ajuns acasă, a început să caute frenetic prin toate paginile de internet ale instituțiilor publice din București. Poate era o idee bună să dea un concurs și să intre în administrație. Până la urmă, ce altă soluție avea? Putea fi doar o slujbă de moment, care să o ajute să rămână un timp pe linia de plutire și după ce mai strângea niște bani, poate într-un an-doi, putea să-și deschidă cabinetul la care visase.

Trecuseră aproape zece ani de la acel moment. Mara găsisese în acea seară mai multe anunțuri de angajare, la mai multe instituții publice. Nu știa despre care dintre ele vorbiseră doamnele din metrou, dar important era că unul dintre posturile scoase la concurs era la departamentul de resurse umane, iar diploma ei în psihologie o califica să se înscrie. A fost surprinsă când a trecut concursul și a fost anunțată că într-o săptămână își va începe activitatea. Avusesse la dispoziție doar câteva zile să se pună la punct cu bibliografia de examen, dar cum avea mintea antrenată și deținea încă energia pe care o mobilizase cât se pregătise pentru examenele finale și își scrisese lucrarea de licență, a reușit să rețină o întreagă gamă de informații. Chiar dacă vag, bibliografia reușea să creeze în mintea ei conexiuni cu ceea ce învățase în facultate, așa că atunci când i s-a cerut să scrie un eseu ca probă de departajare a candidaților înscriși la concurs, și-a impus să înlocuiască termenul de pacient sau individ din lecturile ei obligatorii din anii studenției cu cel de resurse umane, esențial în administrația publică. Gestionarea carierei, management sau standarde și proceduri au devenit, în eseu ei de la concurs, cuvinte care înlocuiau

termenii pe care îi folosea mult mai des ca studentă, precum individ, persoană sau personalitate. Concepte precum trăsături emoționale, cognitive și comportamentale au fost înlocuite cu altele, specifice domeniului pentru care se înscrișese la concurs, precum competențe, aptitudini, atribuții și responsabilități.

Una peste alta, a fost admisă și și-a început noua carieră profesională într-un domeniu care nu fusese niciodată în opțiunile ei, dar care acum îi oferea o șansă de a reuși în viață. Lucra și acum în același departament, dar avusese noroc și, după vreo trei ani de când se angajase, meritele îi fuseseră recunoscute și avansase pe postul de șef de compartiment. Ceea ce nu era puțin lucru. Mara era muncitoare și disciplinată, obișnuia să le țină locul colegilor plecați în concedii fără să protesteze și în trei ani devenise expertă în tot ceea ce ținea de activitatea compartimentului pe care acum îl păstorea.



## LUCA

Luca avea 33 de ani și lucra de vreo trei ani la filiala din București a unei mari firme de recrutare și *head-hunting*. La bază era sociolog, dar, după ce terminase facultatea, reușise să-și împlinească visul de a studia în străinătate și făcuse un master în resurse umane în Marea Britanie, specializându-se în politici și strategii de recrutare. Reușise cu greu să se angajeze la firma-mamă, aflată în UK. Intrase întâi ca stagiar, dar fusese remarcat și ajunsese angajat cu drepturi depline după ce trecuse un concurs pe care nu sperase să-l câștige, fiind singurul român într-o mare de englezi dornici de afirmare profesională. Și totuși, unul din cele două posturi scoase la concurs fusese obținut de el, ceea ce era mare lucru. Luca era inteligent și destul de retras, avea câțiva prieteni în București, dar în UK nu reușise să lege prietenii trainice. Se mulțumea cu relații colegiale și, după alți doi ani petrecuți pe meleaguri străine, începuse să-l apese dorul de casă, mai ales că își lăsase mama singură cu un frate mai mic, care se pregătea acum, la rândul lui, să ia calea străinătății și să plece la studii aprofundate în Olanda.

Maică-sa era profesoară de matematică și câștiga bine, cu precădere din meditațiile pe care le dădea

pentru cei aflați în anii terminali. Muncea mult și punea deoparte tot ce câștiga, pentru a-și ajuta cei doi băieți pe care îi crescuse singură de când soțul ei, inginer, decisese să emigreze în America, pe când băieții erau încă mici. Vorbiseră să plece el mai întâi, să-și facă un rost și după vreun an-doi să plece și ea cu copiii. Doar că după vreun an, planurile se năruiseră când soțul o sunase spășit și-i spusese că îi părea foarte rău, dar se îndrăgostise fulgerător de o americană cu origini hispanice și nu se mai putea ține de planul lor inițial. Promisese că se va ocupa în continuare de copii și că va trimite și pe viitor bani pentru nevoile lor, dar se ținuse de promisiune doar o vreme. Bani de la el au venit regulat un timp, apoi au început să vină la distanțe din ce în ce mai mari, până când au aflat dintr-o discuție cu el, când sunase de Crăciun să le ureze Crăciun Fericit băieților, că urma să devină tată cu prietena lui și că venise timpul să divorțeze oficial de mama lor pentru a putea trăi pe deplin visul american, căsătorit cu cineva care avea cetățenie americană și care, iată, aducea pe lume un nou mândru cetățean.

Așa că părinții lui Luca divorțară pe cale amiabilă (căci ce putea face maică-sa, sărmana, se putea pune cu dragostea fulgerătoare?), iar tatăl lui se angajă să-i susțină pe copii până vor împlini amândoi optsprezece ani. Ceea ce nu s-a întâmplat. Bani trimitea doar când își aducea aminte, de sunat suna doar de două ori pe an, de ziua lui Luca și de ziua lui Marius, fratele lui mai mic. Cu timpul, băieții s-au obișnuit fără tată și fără sprijinul financiar din partea lui. Lipsa tatălui i-a marcat în multe feluri,

dar ce era admirabil era faptul că ajunseseră să aprecieze la adevărata lor valoare eforturile mamei lor de a-i crește și educa. Crescuseră integri și se căliseră mai repede decât alții, nevoiți să se susțină singuri pentru a completa veniturile insuficiente pe care le realiza mama, în ciuda tuturor eforturilor ei, în ciuda faptului că renunțase în totalitate să se mai ocupe de ea și de viața ei, mult prea afectată de felul în care iubirea vieții ei alesese să renunțe la ea și la copiii lor.

Pe la 27 de ani, când lucra deja de ceva vreme la firma din UK, Luca își puna serios problema să se întoarcă la București. Doar că s-a întâmplat să o remarcă pe Lucy, o nouă colegă, angajată în firmă în urma ultimului concurs organizat. O englezoaică cu origini londoneze, din familie bună, care credea despre ea că este o femeie modernă, în ciuda conservatorismului din familia bogată din care provenea și în ciuda averii impresionante pe care avea s-o moștenească într-o zi. Prin urmare, se decisese să intre în câmpul muncii (ca orice femeie modernă care se respectă) și nu să-și petreacă timpul sorbind ceai *early grey* și jucând tenis îmbrăcată în rochiță albă plisată, pe terenul din spatele casei impunătoare din suburbiile Londrei, în care locuia cu părinții (deși nu-i vedea des, casa fiind atât de mare încât abia dacă se intersectau). În orice caz, reușise să obțină postul scos la concurs, ceea ce era remarcabil, dacă nu țineai cont de faptul că tatăl ei avusese înainte de concurs o întâlnire privată cu unul dintre șefii firmei, pe care îl anunțase că fiica sa trecea printr-o perioadă capricioasă și că el, ca orice tată amorezat de fiica lui, nu putea să nu-i facă acest capriciu

de a se preface că muncește și că-și câștigă singură existența. Și uite așa, dintr-un capriciu, Lucy devenise noua colegă a lui Luca.

După vreo două săptămâni în care întâi o remarcase, apoi o privise cu interes, Luca și-a dat seama că este atras fizic de ea din ce în ce mai mult și mai nestăpânit și, pentru prima oară în viața lui, s-a lăsat în voia acelei atracții. Doar că după ce a petrecut vreo două nopți în patul ei (după ce Lucy se arătase interesată și făcuse chiar ea propunerea de a merge la el acasă), Luca a constatat că, dincolo de atracția sexuală (pe care și-o satisfăcuse oarecum), nu prea exista altceva care să-l atragă la ea. Lucy era superficială și strâmbase din nas când văzuse condițiile spartane în care locuia Luca, într-un cartier pe care ea nici măcar nu-l frecventase vreodată. Luca era serios și statornic de felul lui și poate ar fi încercat să vadă dacă ceea ce fusese doar atracție putea să evolueze în ceva mai mult, dar Lucy i-a spus că ea nu se vedea totuși locuind într-un cartier ca cel în care locuia el și l-a invitat într-o zi la ea acasă. Luca a înțeles atunci că diferențele dintre ei sunt într-adevăr ireconciliabile, mai ales în momentul în care tatăl lui Lucy l-a întrebat dacă este adevărat că România se află atât de departe de lumea civilizată actuală precum credea el, adică undeva între Evul Mediu și Renaștere. A fost momentul în care a înțeles că nu merită să facă alte eforturi pentru a-l face să înțeleagă ceva despre țara lui, cu atât mai mult cu cât Lucy a asistat la acea discuție, zâmbind reținut și bând ceai cu lapte, de parcă discuția nu o privea în niciun fel.

Cu un gust amar, Luca a hotărât să nu mai continue ceea ce începuse cu Lucy. Se simțea însă dezamăgit, căci într-un mod cu totul irațional se îndrăgostise puțin de ea. Apoi i-a fost greu s-o vadă zi de zi la firmă. Încerca să nu se mai gândească la ea, iar faptul că se afla mereu în preajma ei îi submina eforturile. Așa că a luat hotărârea care avea să-i schimbe destinul: a mers la șeful lui direct și i-a spus că îi era dor de casă și că se întreba dacă ar fi fost posibil să lucreze la filiala din București a firmei internaționale la care lucra în UK, în cazul în care ar decide să se întoarcă în România. Șeful lui, un tip deștept și deschis la minte, l-a asigurat că va face tot ce ținea de el pentru a-l sprijini în acest demers și s-a ținut de cuvânt. Așa că Luca s-a întors în țară și a locuit o vreme cu mama lui, până s-a reacomodat cu orașul. Apoi și-a închiriat un apartament cu două camere în apropierea Pieței Unirii și și-a luat în serios postul de director adjunct la firma de recrutare și *headhunting* care avea baza în UK.



## DANIEL

Daniel avea 30 de ani și era pasionat de numere și, în general, de matematică. Lucra în administrația publică centrală (într-o altă instituție decât cea la care lucra Mara) și trecuse de curând concursul pe postul de director la departamentul financiar-contabil. Munca îi aducea oarece satisfacție, dar altfel se plictisea destul de tare și era nemulțumit în celelalte aspecte ale vieții. Se însurase de tânăr, era încă în facultate, cu o colegă care se arătase interesată de pasiunea lui pentru matematică și pe care o ajutase să deslușească tainele acestui domeniu fascinant.

Viitoarea lui soție ajunsese din greșeală să studieze ASE-ul, neavând pe cineva de încredere care s-o îndrume spre o carieră care să-i ofere satisfacții dincolo de un salariu decent. Așa că Daniel îi împărtășise generos din cunoștințele lui și o ajutase să treacă examenele, chiar dacă nu vedea la ea nicio pasiune pentru domeniul în care se specializa. Miruna, cea care avea să-i devină soție, era în schimb foarte atractivă și cumva reușea să-l scoată pe Daniel din ale lui și să-l facă s-o privească cu interes, ca pe o problemă ce merita studiată și rezolvată.

Așa că, în ultimul an de facultate, după ce au locuit împreună trei luni în apartamentul moștenit de Miruna de la o mătușă, Daniel și-a zis că aranjamentul era unul comod, iar Miruna era genul de femeie după care bărbații întorceau capetele, fapt ce lui îi putea ridica puțin statutul (care era important pentru el) și stima de sine, capitol la care suferea, fiind crescut de un tată autoritar, care încerca mereu să i-o submineze. Astfel, atunci când Miruna i-a propus să se căsătorească, a făcut niște calcule matematice (care îi erau foarte dragi, mai dragi chiar decât Miruna) și și-a zis că e o afacere bună, o oportunitate pe care nu trebuia s-o piardă. Prin urmare, pe la sfârșitul ultimului an de facultate, Daniel și Miruna au mers la starea civilă și au răspuns că da, de bunăvoie și nesiliți de nimeni se luau unul pe altul în căsătorie.

În timp, și-a dat seama că avea puține în comun cu Miruna, dar era deja târziu, ce mai putea face? Miruna nici măcar nu era pasionată de matematică și de calcule. Lucra la o firmă care se ocupa de administrarea blocurilor și a asociațiilor de proprietari și calcula, fără tragere de inimă, costurile lunare de întreținere pentru fiecare apartament din lista pe care o gestiona, greșind destul de des și pierzându-și de multe ori răbdarea în fața paginilor întregi de coloane în Excel cu cifre, bani, datorii și alte restanțe. Uneori, Daniel o ajuta să facă lumină peste calculele care nu ieșeau niciodată tinda pe manda și atunci ea zâmbea mândră, de parcă ea însăși descursese încurcatele ițe ale împărțirii costurilor pe cotă parte.

Miruna era foarte preocupată de aspectul fizic, ceea ce nu era un lucru rău pentru o tânără atractivă ca ea,

doar că reușea să depășească în fiecare lună bugetul alocat serviciilor de înfrumusețare și în ultimul timp căuta informații despre mărirea sânilor, operație care nu se încadra în niciuna dintre coloanele cu cheltuieli ale familiei, fapt îngrijorător doar pentru el.

În paralel cu postul lui din administrație, Daniel ținea un curs la facultate, în calitate de asistent, și se gândea că o carieră didactică universitară ar fi totuși mai atractivă decât postul de director pe care îl ocupa în administrație.

În primii ani de după căsătorie, evitaseră să facă copii. Erau amândoi prea tineri și, oricum, Miruna nu era de acord să-și strice corpul menținut cu grijă la dimensiuni adolescente, mai ales prin metoda clasică a înfometării. Daniel nu insistase, pentru că nici el nu se grăbea nicăieri, era tânăr și avea toată viața înaintea, deși Miruna nu mai revenise asupra subiectului nici mai târziu, când, după toate constrângerile societale, problema merita abordată. Acum, după vreo șapte ani de căsătorie, nici nu se mai puneau problema să facă copii. Cu atât mai mult cu cât, cu un an în urmă, Daniel găsisese pur întâmplător în telefonul Mirunei, în timp ce încerca să găsească o factură neplătită care venise pe adresa ei de email, un schimb de mesaje între Miruna și un anume Emil, pe care Miruna îl numea „puiul meu”, iar el își începea mesajele cu „rându-nica mea”. Daniel aproape scăpase telefonul din mână și înțelesese că trăia o minciună, dar nu vedea niciun rost acum să facă ceva în privința asta.

Ceva-ceva tot a făcut însă. Și-a dat seama, privindu-se în oglindă, că era un bărbat tânăr, inteligent și atrăgător și că putea și el să răspundă cu aceeași monedă.

Așa că s-a înscris pe o platformă de întâlniri fără obligații și a început în scurt timp să realizeze că avea un succes nebănuit și că abia de mai făcea față invitațiilor pe care le primea. Totul era simplu: fixa un loc de întâlnire, petrecea maxim o oră, uneori mai puțin, timp în care tot ce schimba cu femeile cu care se întâlnea era dorința sexuală și nevoia de a o satisface. Pleca apoi liniștit acasă, unde de multe ori Miruna nici nu ajungea decât mult după el, extenuată de prea multe calcule și rapoarte de sfârșit de lună.

Dacă simțea vreo urmă de vinovăție sau remușcări, încerca să nu se gândească la asta. La urma urmei, Miruna fusese prima care încălcase jurămintele maritale și vina era în primul rând a ei. Era și el bărbat, ce avea să facă? Să stea s-o aștepte cu mâinile în sân, întorcându-se de la „puiul meu”? Nu-i mai lega nimic, nu mai făceau dragoste de luni întregi și se întreba cât timp aveau să mai continue acea șaradă. Dar, până una alta, nu lua nicio măsură. Prefera să aștepte, să vadă care va fi deznodământul și, între timp, semna de conformitate pe fișele de salarii, pe deconturile deplasărilor în interes de serviciu și pe cele privitoare la facturile pentru consumabile și investiții.

Și, bineînțeles, se întâlnea din când în când cu femei pe care nu le mai vedea a doua oară, pentru că nici el, nici ele nu vedeau rostul unei reîntâlniri.